

армийски
с ~~отрядите~~ си, заобикаляйки планината.

Отначало някои по-храбри ромеи се помъчиха да се изка-
чаз по стръмните склонове. Но всички паднаха пронизани от стрели *и копий*
или пребити от камъни.

- Напред! Ето там Исак Ангел! Със златния шлем! Хванете
го! - рече един висок строен варварин и като сочеше императо-
ра с копието си, бързо се спусна по пътя.

Исак и стратора Адриан погледнаха нагоре и лицето им
се изкриви от злоба.

Това беше Иваница. Умразното момче. Адриан дигна лъка
и една стрела избръмча до ухото на княза.

Иваница позна стратора и се изсмя. - И ти ще ми паднеш
в ръцете!

Останалите живи военачалници се струпаха около василев-
са, закриха го със щитовете си и като се ~~защитаваха~~ *бранеха* с мечове и
алебарди, почнаха да се отдръпват полека назад, като ~~гикнаха~~ *газеха* и
убиваха собствените си хора. Иваница дръзко ги преследваше, ~~и~~
размахваше *и* наляво и надясно ~~стръмната~~ *стръмна* ~~себя~~ *меч*. Но куповете от мъртви,
ранени и бягащи ромеи ~~се~~ *и* все повече и повече препречваха пътя му,
Ядосан от това, че василевсът ще му се издлъзне от ръцете, Ива-
ница се забрави и като безумен се спусна след него. Стрелците
му с мъка успяваха да го догонят. Тогава стратор Адриан се вър-
на внезапно назад и със светкавично движение ~~опяна~~ *отново* лъка си. До-
като българите успеят да закрият със щитовете ~~и~~ тялото на княза,
стрелата се заби в гърдите му. Иваница се помъчи да я изтръгне,
но ~~я~~ *острието и* се счупи и върха ~~и~~ *и* остана вътре. С грозен вик, той ~~опяна~~ *и върна*
като ~~дигна~~ *мълни* ~~себя~~ *блещук*, настигна стратора ~~и~~ *и* го прободe с меча си.

След това се изправи, залля се малко и рухна върху
трупите на ромеите. Стрелците забравиха да гонят василевса и